

ærede Medlem kan lade sig lede saa vidt i sin Forbittelse mod det Flertal, han dog ikke kan røkke eller beherske her i Salen, at han kan lade sig drive saa vidt, at han kan gaa til at give Høire Opfordring til at tage flere Kredse fra Demokratiet her i Landet ved Hjælp af hans Folk. Jeg har kun fremdraget dette for at paavise, hvor vidt det ærede Medlem overhovedet er kommet ved den Politikk, som vi rimeligvis faae flere Udslag af endnu.

Jeg betragter det altsaa nu som godtgjort, at den provisoriske Finantslov efter Oppositionens Opfattelse, efter Formandens Opfattelse og efter det ærede Medlems egen Opfattelse ikke eksisterer som Lov og altsaa ikke kan forkastes her i Thinget, da Forkastelsen har fundet Sted. Saa bliver Spørgsmaalet: Hvorledes skal saa den midlertidige Lov behandles? S Alts det, vi her foretage med Hensyn til Forslaget til den midlertidige Lov, maa jeg blot fastholde bestemt, at hvad der saa sker, kan man derigjennem ikke ramme den provisoriske Lov. Det er en Umulighed. Man kan forkaste den midlertidige Lov, det er aldeles utvivlsomt, men man maa ikke bilde sig ind, at man derigjennem forkaster den provisoriske Lov. Man kan vedtage den midlertidige Lov, godkjende den, fremme den, forandre den, men man kan ikke bilde sig ind, at man herigjennem godkjender, forandrer eller gjør Noget ved den provisoriske Lov, fordi de to Ting ikke staa i nogen- somhelst Forbindelse med hinanden, efter som den provisoriske Lov er død, og der kun foreligger et levende Forslag. Forkaster man dette, undertjender man dette Things Initiativ. Men det foreliggende Forslag kan selvfølgelig behandles paa meget forskellige Maader. Der ikke det Mindste i Veien for, at det kan forkastes igjen ligesom dengang, vi indbragte det ved privat Initiativ, det kan forkastes, men man behøver ikke at forkaste det; om det skal forkastes, afhænger af de praktiske Fordele, det medfører at behandle det saaledes. Nu siger det ærede Medlem, at det er i Konsekvens af Thingsets hidtilværende Holdning, og at det nødvendig følger af denne, at Forslaget bør forkastes. Han har anført en Del Grunde derfor, og jeg skal søge at komme noget nærmere ind paa disse. Men de Grunde, som det ærede Medlem anførte, er af en saa mærkelig, vag og ubestemt Karakter, saa det næsten er umuligt at faae rigtig fat paa dem. Det ærede Medlem siger, at det, som det kommer an paa, er at lægge saa mange Hindringer som muligt i Veien for den provisoriske Styrelse, og da vi jo ved at forkaste denne midlertidige Lov bevirke, at Regeringen erkjender, at saa

eksisterer der slet ingen provisorisk Lov mere, saa gjøre vi derigjennem det, vi i dette Dieblis kunne gjøre, for at hindre den provisoriske Styrelse saa meget som muligt. Tillad mig at sige, at derigjennem gjøre vi aldeles ingen Ting for at hindre den provisoriske Styrelse. Men hvor kan det ærede Medlem da tro det? Det ligger kun i, at han ser bort fra alle Erfaringer og hænger sig i den Fantasi, han nu engang har, nemlig at naar vi blot blive ved at forkaste de provisoriske Love, saa vil pludselig det politiske Mærkelige indtræde, at enten Ministeriet gaar i sig selv, gaar sin Vej, indgiver sin Demission, eller at Kongen afskediger Ministeriet. Dette er af den Slags Argumenter, som man i en alvorlig politisk Forhandling ikke kan bruge med de Erfaringer, man har gjort. Det ærede Medlem veed lige saa godt som Enhver af os, at den eneste Følge af vor Forkastelse vilde blive Hjemsendelse og Udstedelse af en ny provisorisk Lov. Det veed det ærede Medlem af Erfaring; thi det er sket. (En Stemme: En kongelig Resolution!) Eller Udstedelse af en kongelig Resolution; kan jo være. Thi det er det, der er sket den ene Gang efter den anden, og dersom man ikke af Erfaringer, erhvervede flere Aar i Træk, det ene Aar efter det andet, efterhaanden bliver saa politisk klog, at man nogenslunde kan slutte sig til, hvad der vil ske, saa tror jeg ingeninde, at det vil lykkes det ærede Medlem at faae Die derfor. Altsaa naar der her er Tale om, hvad det er politisk klogt at gjøre ved denne Lov, saa vil jeg sige, at det er politisk set det mest Usloge, som tænkes kan, nemlig det at forkaste en midlertidig Lov for at faae Regeringen til at anerkjende, at der i Virkeligheden ikke eksisterer noget Provisorium.

Saa siger det ærede Medlem: Ja, men vi kunne ikke gaa af Veien for Provisoriet. Jeg vil gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at her ikke er noget Provisorium at gaa af Veien for. Dette kunne vi ikke, og det har Folkethinget aldrig gjort. I det Dieblis, Regeringen forelægger Provisoriet, bliver det forkastet her i Folkethinget. Forelægger den det strax, bliver det forkastet. Hvis Regeringen gjør det igjen, ville vi paany forkaste Provisoriet, ligesom vi gjorde det i 1888. Provisoriet er der Ingen, der tænker paa at gaa af Veien for. Men hvad der er ligesaa givet, at enhver fornuftig Politikk maa gaa ud paa, er, at naar Regeringen foretager en Handling, som er en faktisk Handling overfor Folkethinget, som foretages for at bringe Folkethinget i en Situation, der er i fuldstændig Strid med Folkethingets Interesse, saa indgaaer man at gaa